

КРИСТІН НАТАЛЬ

РОЗПОВІДІ ПРО СВЯТОГО МИКОЛАЯ

художник НАТАЛІЯ ЄЩЕНКО

КРІСТІН НАТАЛЬ

РОЗПОВІДІ ПРО СВЯТОГО МИКОЛАЯ

художник НАТАЛІЯ ЄЩЕНКО

переклад ДАНИЛА КОСЕНКА

Київ
НАІРІ

МАЛЕНЬКИЙ ХЛОПЧИК МИКОЛАЙ

Колись, у давній, давній час, десь понад Середземним морем була одна країна. У цій країні було місто, а у місті стояв величний будинок. Й одного дня у родині, що мешкала у цьому будинку, народився маленький хлопчик. Назвали його Миколай.

Тато й матуся Миколая були заможні, тож малий Миколай мав безліч усіляких ігор та іграшок, хоч які ти можеш уявити. Він мав м'ячики та дзиги, візочки та каталки. Він мав премилі маленькі будиночки та хатки, зроблені з дерева. Та, звісно, він мав безліч пречудового одягу та завжди смачно їв. Але маленький Миколай не надто переймався усіма цими пречудовими речами. Так, він дбайливо до них ставився, але жодна з цих іграшок не була для нього хоч трошки така ж мила, як дещо, що він міг пригадати. Чи бачиш, Миколай мав один особливий дар. Він міг пригадати, як колись був на Небі, граючи з янголами у хованки між зорями. А ще він міг пригадати чудові пісні, що їх співали янголи, особливо у Різдвяний час, коли Дитятко приходило гратися з ними. А оскільки він міг пригадати, якими щасливими були янголи, віддаючи свою любов, то й сам він більше любляв віддавати щось, аніж отримувати. Коли він був ще немовлям, він міг хіба що дарувати татусеві та матусі поцілунки та милі пісеньки. А підрісши та звівшись на ніжки, він, бувало, чалапав зі двору, щоб подарувати шматочок печива якомусь маленькому жебракові, що плакав на вулиці.

Одного зимового дня, коли все навкруги було вкрито снігом, Миколай – а він тоді мав шість років – повертався додому. Він побачив поперед себе більшого хлопця, кілька років старшого за нього. Цей хлопець був задирака, він часто ображав дітей, що були молодші та слабші за нього. От і цього разу він бив якогось маленького хлопчика, вигукуючи: «Віддай це мені!» Миколай побачив, що він намагається відібрати у маленького хлопчика свитку. А ще Миколай побачив, що більший хлопець дуже замерз та заслаб, бо не мав власної свитини.

А Миколай мав на собі пречудову вовняну свитку, яку пошила для нього матуся, а до неї хутряну шапку та хутряні ж рукавички. Тож він знав, що має робити. Він сміливо наблизився до задираки та спитав: «Що ти робиш?» Задирака озирнувся та хотів сказати щось на кшталт «Йди геть!» або «Що тобі до цього?» Але він подивився Миколаєві в очі та зупинився. Бо він побачив у його очах світло Небес та втратив силу. Він лише промимрив: «Я змерз», – а це ж була правда.

Тоді Миколай скинув свою теплу свитку та поклав на плечі хлопцеві. Він також одягнув йому на голову свою хутряну шапку, а на руки – хутряні рукавички. А тоді він сказав: «Отже, тобі вже тепло, тож ти мусиш навчитись бути добрим».

Й більший хлопець навчився бути добрим. Коли він зовсім виріс, він став дивовижним лікарем, й люди з усього світу їхали до нього, і він їх лікував. І він ніколи не забував, що для нього зробив Миколай.

А коли Миколай повернувся додому без свитки, і без шапки, і без рукавичок, матуся хотіла була насварити його. Але вона побачила в його очах світло Небес і зрозуміла, що він втратив усі ці речі не тому, що був неуважний. Й хоча вона так і не дізналась, куди він подів свій одяг, вона була певна, що він вчинив правильно.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.